

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň
Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobce: **M. Ř.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený daňovou poradkyní Ing. Jitkou Routkovou
sídlem Komenského 87, 460 01 Liberec

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2016, č. j. 39317/16/5300-22442-709739,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“) dne 9. 11. 2016 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 9. 9. 2016, č. j. 39317/16/5300-22442-709739, jímž žalovaný potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „*správce daně*“) ze dne 6. 1. 2016, č. j. 7381476/15/2006-52523-106689 (dále též „*platební výměr*“). Platebním výměrem správce daně předsal žalobci úrok z prodlení úhrady daňových povinností na dani z přidané hodnoty (dále též „*DPH*“)

za zdaňovací období od 1. 4. 2012 do 30. 6. 2012 (dále též „2. Q. 2012“) ve výši 875 Kč s odůvodněním, že daň nebyla zaplacená v den splatnosti, tj. dne 25. 7. 2012.

2. Proti napadenému rozhodnutí žalobce brojí podanou žalobou.
3. *V prvním žalobním bodu* žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nesouhlasí s předepsaným úrokem z prodlení, jelikož žalovaný pouze odkázal na bod 12 rozhodnutí správce daně, aniž by se zabýval námitkou uplatněnou v odvolání proti platebnímu výměru k existenci přeplatku na DPH. Žalobce uvádí, že dne 25. 4. 2012 podal za 1. Q. 2012 řádné daňové přiznání k DPH a v něm vyčíslil nadměrný odpočet ve výši 220 752 Kč. Správce daně vrátil nadměrný odpočet žalobci až dne 27. 4. 2015, ačkoli jej měl vrátit do 30 dnů (do dne 25. 5. 2012). Podle žalobce za nedůvodné prodlení ode dne 26. 5. 2012 do dne 27. 4. 2015 proto žalobci náleží úrok z prodlení podle § 155 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), ve výši odpovídající roční repo sazbě stanovené Českou národní bankou platné pro první den příslušného kalendářního pololetí zvýšené o 14 procentních bodů. Správce daně o něm však nerozhodl a žalobci jej neposkytl, přitom podle § 155 odst. 5 daňového řádu byl povinen o výši úroku rozhodnout bezodkladně po vrácení přeplatku. Žalobce považuje postup správce daně v rozporu se zásadou neutrality DPH a zásadou rovnosti plátců DPH. Žalobce poukazuje na to, že v předmětné době měl přeplatky na dani z příjmů fyzických osob (dále též „DPFO“): od 21. 6. 2012 do 20. 9. 2012 v částce 3 800 Kč, od 19. 2. 2012 do 20. 9. 2012 v částce 5 800 Kč, od 20. 9. 2012 do 1. 10. 2013 v částce 4 600 Kč a od 20. 12. 2012 do 1. 10. 2013 v částce 5 800 Kč. Správce daně proto úrok z prodlení chybně předepsal na osobní daňový účet DPH žalobce, který k tomuto odkazuje na judikaturu Soudního dvora Evropské unie a Nejvyššího správního soudu.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá, že platební výměr, jehož obsah nepovažuje za věrohodný, neodpovídá standardům vedení správního spisu a svědčí o manipulaci se spisem. Jednací číslo se totiž skládá z pořadového čísla daného finančního úřadu, za lomítkem je rok vystavení a následuje konkrétní finanční úřad – příslušná úřední osoba. V daném případě platební výměr byl z roku 2015, ale podle záhlaví byl vystaven dne 6. 1. 2016.
5. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce konstatuje nezákonnost při doručování platebního výměru a porušení daňových zásad (zásady spolupráce, hospodárnosti a rychlosti daňového řízení). Platební výměr byl doručen žalobci dne 21. 1. 2016, podle jeho obsahu úrok z prodlení ve výši 875 Kč byl předepsán již dne 31. 10. 2013. Podle žalobce je takový postup v rozporu se zásadou právní jistoty a legitimního očekávání, že věci nebudou vyřizovány s průtahy. V projednávané věci tak podle žalobce došlo k nedovolené manipulaci s finančními prostředky na účtu žalobce, který se proti předepsanému úroku z prodlení mohl bránit odvoláním po více jak dvou letech.
6. Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 6. 2. 2017 navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta. K námitkám prvního žalobního bodu žalovaný odkazuje na body 12 a 15 napadeného rozhodnutí, v nichž je vysvětleno, jaké disponibilní přeplatky na osobním daňovém účtu žalobce bylo možno zohlednit na úhradu daňových povinností na DPH za 2. Q. 2012. Přeplatek může vzniknout až okamžikem vyměření nadměrného odpočtu. Za den vyměření je nutno považovat den vystavení platebního výměru. Až tímto dnem mohl žalobci vzniknout přeplatek na DPH na osobním daňovém účtu. Odkazuje na spisový materiál, z něhož je patrné, že ke dni splatnosti DPH za 2. Q. 2012 nebyl žalobci

vyměřen nadměrný odpočet za 1. Q. 2012, proto nemohl být vykázan žalobcem tvrzený přeplatek na osobním daňovém účtu, jež by mohl být použit na úhradu daňových povinností na DPH za 2. Q. 2012.

7. Žalovaný konstatuje, že žalobcova argumentace o nároku na úrok z vratitelného přeplatku se k předmětné věci nevztahuje. Počátek běhu 30 denní lhůty podle § 105 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZDPH“) je vázán na vyměření nadměrného odpočtu, není možné jej požadovat před tím, než je najisto postaveno, že tento nárok daňového subjektu je oprávněný. V předmětném zdaňovacím období osobní daňový účet daňového subjektu nevykazoval žádný přeplatek, který by bylo možno použít na úhradu splatných daňových povinností na DPH za 2. Q. 2012. V podrobnostech žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu. Podle žalovaného z nich vyplývá, že úrok z prodlení byl předepsán v souladu se zákonem a veškeré disponibilní přeplatky na daňovém účtu žalobce byly zohledněny.
8. Žalovaný k námitkám druhého žalobního bodu poukazuje na to, že mezi přidělením čísla jednacího a podpisem písemnosti oprávněnou úřední osobou může nastat časové prodlení. V předmětné věci písemnost podepsaná počátkem roku 2016 mohla mít přidělené číslo jednací z konce roku 2015. Takováto skutečnost nesvědčí o manipulaci se spisem.
9. Žalovaný k námitkám třetího žalobního bodu konstatuje, že platebním výměrem není vyměřena povinnost daňového subjektu platit úrok z prodlení. Tímto deklaratorním rozhodnutím správce daně pouze sděluje daňovému subjektu výši dluhu za určité období. Povinnost úhrady vzniká podle § 252 odst. 2 daňového řádu.
10. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Jednání, které se konalo u Městského soudu v Praze dne 19. 5. 2020, proběhlo bez účasti žalovaného, který se předem včas omluvil, aniž požadoval odročení jednání. Zástupkyně žalobce před tím, než byla soudem seznámena s obsahem soudního a správního spisu, ve svém vystoupení setrvala na své žalobní argumentaci. Nově namítla, že žalovaný zřejmě soudu neposkytl úplný správní spis, jelikož z daňové informační stránky žalobce z roku 2015 vyplývá, že žalobce měl daňové přeplatky, a namítla zákonnost postupu žalovaného v daňovém řízení předchozího zdaňovacího období, kdy žalobci za 1. Q. 2012 vznikl nadměrný odpočet, který byl žalobci vrácen v roce 2015, ani by obdržel za tuto dobu úrok či úrok z úroku. Na podporu svých nových tvrzení odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2019, č. j. 10 Af 25/2016-50 a soudu při jednání předložila jako nové důkazy kopie těchto listin: 1) třístránkovou listinu nazvanou Vybrané obraty osobních daňových účtů ze dne 28. 7. 2015 k DPH od 25. 7. 2012 do 30. 4. 2015 s ručně psanými poznámkami; 2) dvoustránkovou listinu nazvanou Vybrané obraty osobních daňových účtů ze dne 28. 7. 2015 k DPFO od 1. 4. 2011 do 16. 6. 2015 s ručně psanými čísly; 3) řádné přiznání k DPH za 27. 2. 2012 do 31. 3. 2012 ze dne 25. 4. 2012; 4) dodatečné přiznání k DPH za 1. Q. 2012 ze dne 1. 10. 2013; 5) Výzvu Finančního úřadu pro hl. m. Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 6, ze dne 9. 8. 2013 č. j. 4356743/13/2006-05405-109429 k poskytnutí smluv o pronájmech žalobce jako daňového subjektu k ve výzvě specifikovaným objektům za požadovaná období, k výzvě je připojena kopie obálky

s číselným údajem a e-mail ze dne 21. 8. 2013, v němž adresát výzvy žádá zástupkyni žalobce, aby mu pomohla naformulovat odpověď žadateli.

12. K těmto námitkám a listinám, uplatněným nově u ústního jednání, městský soud uvádí, že podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. platí, že žalobce může rozšířit žalobu o další argumentaci jen ve lhůtě pro podání žaloby. Nelze tedy vznášet další výhrady proti správnímu rozhodnutí a toto rozhodnutí přezkoumávat z hlediska později uplatněných námitek s odkazem na listinné důkazy, z nichž je s ohledem na datum jejich vydání zřejmé, že mohly být uplatněny již ve správním řízení. Současně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2019, č. j. 10 Af 25/2016-50 se vztahuje k jinému zkoumanému časovému období, než je uplatněno žalobou. Rovněž soud nemohl přehlédnout, že zástupkyně žalobce soudu předložila pouze kopie „vybraných obrátů osobního daňového účtu“ žalobce k DPH nikoli za žalované období, ale až za období pozdější, od 25. 7. 2012 do 30. 4. 2015, což není zkoumaný 2. Q. 2012. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017-31, č. 3733/2018 Sb. NSS, uvedl, že projevem „[k]oncentrační zásady je v zákonné lhůtě pro podání žaloby postavit najisto rozsah důvodů (obsažených v žalobních bodech), na základě kterých bude soud přezkoumávat rozhodnutí správního orgánu (srov. shora citovaný rozsudek rozšířeného senátu čj. 4 As 3/2008-78, bod [35], dle něhož účelem lhůty k uplatnění žalobních bodů je časové fixování základního rozsahu toho, co bude předmětem soudního přezkumu správního rozhodnutí, aby byla zajištěna patřičná míra právní jistoty účastníků řízení a rychlost řízení).“ Výše uvedenými novými důkazy se proto městský soud dále nemohl zabývat, protože je žalobce neuplatnil včas, současně při jednání zástupkyně žalobce nedoložila, z jakého z důvodu se tomu tak tehdy nestalo, a proč je předkládá až při jednání, ačkoli tak mohlo být učiněno dříve, a rovněž vzhledem i ke skutečnosti, že nepřítomný žalovaný se tak k takto nově předloženým kopiím listin nemohl při jednání vyjádřit.
13. Ze správního spisu vyplývají tyto skutečnosti:
14. Dne 24. 7. 2012 daňový subjekt podal přiznání k DPH za 2. Q. 2012, v něm vykázal vlastní daňovou povinnost ve výši 12 344 Kč.
15. Dne 1. 8. 2012 správce daně platebním výměrem na DPH vyměřil daňovému subjektu DPH za 2. Q. 2012, a to vlastní daňovou povinnost ve výši 12 344 Kč.
16. Dne 24. 10. 2012 daňový subjekt podal přiznání k DPH za 3. Q. 2012, v něm vykázal nadměrný odpočet ve výši 7 384 Kč.
17. Dne 1. 11. 2013 správce daně dodatečným platebním výměrem na DPH za 2. Q. 2012 doměřil daňovému subjektu podle § 143, § 147 a § 144 odst. 1 daňového řádu rozdíl proti poslední známé dani při podání dodatečného daňového přiznání ve výši 7 384 Kč.
18. Dne 19. 11. 2012 správce daně vydal písemnost nazvanou Vyrozumění o převedení přeplatku podle § 154 odst. 5 daňového řádu, jímž bylo daňovému subjektu oznámeno, že se na úhradu nedoplatku DPH převádí přeplatek na DPFO v částce 5 420 Kč.
19. Dne 6. 1. 2016 platebním výměrem na úrok z prodlení byl daňový subjekt vyrozuměn podle § 252 daňového řádu o předpisu úroku z prodlení úhrady DPH za 2. Q. 2012 na osobní daňový účet vykázaný do dne 31. 10. 2013 ve výši 875 Kč. Z výpočtu uvedeného v odůvodnění vyplývá, že DPH za 2. Q. 2012 byla uhrazena ke dni 29. 1. 2013. Tento platební výměr byl daňovému subjektu doručen dne 21. 1. 2016. Proti platebnímu výměru podal daňový subjekt odvolání.

20. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že daňový subjekt neuhradil splatnou daň nejpozději v den její splatnosti, proto se ocitl v prodlení s její úhradou. Toto prodlení bylo delší než 4 pracovní dny, vznikla tudíž povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti. Vyrozuměním ze dne 19. 11. 2012 správce daně oznámil daňovému subjektu, že na úhradu nedoplatku DPH ve výši 12 344 Kč převádí přeplatek na DPFO ve výši 5 420 Kč. Zbývající část daňové povinnosti ve výši 6 924 Kč byla uhrazena částečným použitím nadměrného odpočtu ve výši 7 384 Kč (z toho použito 6 924 Kč) z vykázaného daňového přiznání DPH za 3. Q. 2012. Dodatečně doměřená daňová povinnost za 2. Q. 2012 ve výši 7 384 Kč byla uhrazena částkou 113 Kč ze dne 30. 11. 2012 a částkou 7 271 Kč ze dne 29. 1. 2013 (z částky 981 323 Kč). Ani jediná daňová povinnost nebyla uhrazena v termínu splatnosti. Žalovaný konstatuje, že z uvedeného postupu správce daně je zřejmé, že k úhradě dlužných daňových povinností byl použit přeplatek na DPFO i nadměrný odpočet. Daňová povinnost za 2. Q. 2012 (pouze tvrzená v přiznání k DPH a dodatečně tvrzená daňová povinnost v termínech splatnosti neuhrazená) byla uhrazena dne 29. 1. 2013, jak je uvedeno v platebním výměru na úrok z prodlení. Z něj je zřejmé, že úročení bylo ode dne splatnosti do dne úhrady. Platební výměr na úrok z prodlení je deklaratorní rozhodnutí, osvědčující existenci úroku z prodlení a sloužící k informování daňového subjektu o předepsání úroku z prodlení. Úrok z prodlení vznikl nezávisle na vydání platebního výměru, jeho existence je dána zákonem.
21. Předně lze konstatovat, že žalobce ani žalovaný v žalobě nespoujají obsah přiznání k DPH žalobce za 1. Q. 2012, za 2. Q. 2012 i za 3. Q. 2012, nespoujají též obsah dodatečného platebního výměru žalobce na DPH za 2. Q. 2012, nespoujají dále obsah Vyrozumění o převedení přeplatku, a nespoujají ani částku a její výpočet v platebním výměru představující úrok z prodlení. K novým námitkám k těmto daňovým obdobím uplatněným až při jednání před soudem, soud odkazuje na body 11. a 12. tohoto rozsudku.
22. Spornou zůstává otázka, stručně vyjádřeno, zda správce daně byl oprávněn vyměřit žalobci úrok z prodlení k daňové povinnosti na DPH za 2. Q. 2012, ačkoli v daňovém přiznání na DPH za 1. Q. 2012 žalobce vykázal daňový přeplatek nadměrný odpočet. Městský soud se neztotožnil se žalobcem.
23. Městský soud považuje za vhodné zdůraznit, že přezkoumává napadené rozhodnutí ke dni rozhodnutí žalovaného podle § 75 odst. 1 s. ř. s., nelze proto žalovanému vytknout v této věci, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5. 6. 2019, č. j. 10 Af 25/2016 bylo rozhodnutí týkající se postupu správce daně v daňovém řízení DPH za 1. Q. 2012 následně (tedy po vydání napadeného rozhodnutí, jež je soudem přezkoumáváno) zrušeno.
24. *K prvnímu žalobnímu bodu* k namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí lze konstatovat, že z povahy věci se městský soud musel zabývat otázkou, zda napadené rozhodnutí žalovaného není zatíženo vadou, k níž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, je mezi takové vady třeba řadit i nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Soud je tedy povinen přihlížet k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů z moci úřední, tedy aniž by žalobce nepřezkoumatelnost ve své žalobě konkrétně namítal. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná zejména v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně

vzhledem k požadavkům zákona (viz například rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23).

25. Městský soud tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledal. Závěry obsažené v napadeném rozhodnutí považuje za logické, neboť vycházejí ze skutkových zjištění vyplývajících ze správního spisu.
26. Žalobce tvrdí, že v napadeném rozhodnutí nebyla nijak vypořádána jeho odvolací námitka, že ve zdaňovacím období 2. Q. 2012 žalobce měl přeplatek na DPH, proto správce daně nebyl oprávněn předepsat úrok z prodlení. Městský soud se neztotožnil se žalobcem.
27. Podle správního spisu žalobce v odvolání uplatnil toliko jedinou námitku „že v předmětném období přeplatek na dani, a proto mu správce daně není oprávněn předepsat úrok z prodlení za období od 1. 4. 2012 do 30. 6. 2012 výši 875 Kč.“ (žalobce v odvolání zřejmě opomněl sloveso *má* u přeplatku na dani, pozn. soudu).
28. Žalovanému nelze klást k tíži, že žalobcem obecně formulovanou námitku také obecně v napadeném rozhodnutí vypořádal, neboť námitku žalobce rozvinul až v žalobě, jak je uvedeno níže.
29. Podle § 135 odst. 3 daňového řádu *Daň je splatná v poslední den lhůty stanovené pro podání řádného daňového tvrzení.*
30. Podle § 136 odst. 4 daňového řádu *Je-li zdaňovací období kratší než 1 rok, podává se daňové přiznání do 25 dnů po uplynutí zdaňovacího období. Tuto lhůtu nelze prodloužit.*
31. Podle § 139 odst. 1 daňového řádu *Daň lze vyměřit na základě daňového přiznání nebo vyúčtování, nebo z moci úřední.*
32. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce ke dni 25. 7. 2012 své daňové povinnosti za 2. Q. 2012 nesplnil, jinými slovy daň neuhradil. Daňová povinnost žalobce ve výši 12 344 Kč vyměřená platebním výměrem na DPH ze dne 1. 8. 2012 byla uhrazena takto: ve výši 5 420 Kč dne 20. 9. 2012 použitím přeplatku vykázaného na DPFO a ve výši 6 924 Kč dne 25. 10. 2012 použitím části nadměrného odpočtu vykázaného za 3. Q. 2012 (nadměrný odpočet ve výši 7384 Kč). Dodatečně doměřená daňová povinnost za zdaňovací období 2. Q. 2012 ve výši 7 384 Kč byla uhrazena takto: ve výši 113 Kč použitím této částky ze dne 30. 11. 2012 a ve výši 7 271 Kč použitím části platby ze dne 29. 1. 2013 (platba ve výši 981 323 Kč). Jelikož uvedené skutečnosti žalovaný popsal pod bodem 12. napadeného rozhodnutí a zmiňované číselné údaje vycházejí ze správního spisu (sestav i z připojeného výpočtu úroku z prodlení u platebního výměru ze dne 6. 1. 2016, městský soud se ztotožnil se žalovaným i jeho odůvodněním, jež lze považovat za adekvátní k žalobcem uvedené námitce v odvolání).
33. Jak je zmíněno shora, až v žalobě žalobce upřesnil, že k daňovým povinnostem za 2. Q. 2012 měl správce daně užít žalobcův přeplatek za 1. Q. 2012. Městský soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného vyjádřenou pod bodem *Ad 2)* na str. 4 vyjádření k žalobě, že přeplatek může vzniknout dnem vystavení platebního výměru za 1. Q. 2012 správcem daně, který v něm vyměří nadměrný odpočet. Tímto dnem by mohl vzniknout přeplatek na DPH na osobním daňovém účtu žalobce. Ke dni splatnosti daňových povinností na DPH za 2. Q. 2012 správce daně nepřiznal žalobci nadměrný odpočet za 1. Q. 2012, taková skutečnost ve správním spise obsažena není, v té době správce daně o přeplatku na DPH za 1. Q. 2012 nerozhodl. Žalobce ke své argumentaci nedokládá, na základě čeho konkrétního se domníval, že tvrzený přeplatek správce daně užije na úhradu daňových povinností

žalobce za 2. Q. 2012, když v té době tak nebylo rozhodnuto o prvním čtvrtletí 2012 rozhodnuto.

34. Tvrzení žalobce o vzniku nároku na úrok z vratitelného přeplatku městský soud v dané věci považuje za irelevantní, k projednávané věci se žalobcova argumentace nevztahuje. Pro úplnost lze žalobce odkázat na postup podle § 155 odst. 5 daňového řádu.
35. K tvrzení žalobce, že měl v uvedeném období přeplatky na jiných daních, a to DPFO, jež měl správce daně užít na úhradu splatných daňových povinností na DPH za 2. Q. 2012, žalobce nedoložil správci daně ani žalovanému důkazy, z nichž že by takovými přeplatky ke dni splatnosti daňové povinnosti disponoval, nic takového ze správního spisu nevyplývá a ani žalobce takovou skutečnost netvrdil. Ze správního spisu rovněž nevyplývá, že by daňový účet žalobce vykazoval přeplatek, který by bylo možno zohlednit a užít na úhradu splatných daňových povinností na DPH za 2. Q. 2012. Na částečnou úhradu řádné daňové povinností za 2. Q. 2012 byl použit přeplatek DPFO ve výši 5 420 Kč, který byl převeden na nedoplatek DPH se dnem úhrady 20. 9. 2012. Tuto skutečnost zmínil městský soud již shora, strany ji nespороvaly.
36. Pro úplnost městský soud konstatuje, že žalobce na podporu svých tvrzení poukázal na řadu rozsudků Nejvyššího správního soudu, aniž by upřesnil, v čem konkrétním se mají vztahovat k právě projednávané věci, jaké z nich žalobce vyvozuje závěry a proč je napadené rozhodnutí podle nich nezákonné. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno dispoziční zásadou, městskému soudu nepřisluší, aby vstupoval do role žalobce a domýšlel důvody, proč by mělo být napadené rozhodnutí na základě žalobcem zmiňovaných rozsudků nezákonné. Obecně uplatněnou námitku nelze věcně vypořádat. Obdobné závěry přijal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003-40, že „[v] důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]“. Městský soud se ztotožňuje se žalovaným, že platební výměr na úrok z prodlení je pouze deklaratorní rozhodnutí, osvědčující existenci úroku z prodlení a sloužící k informování daňového subjektu o předepsání úroku z prodlení. Nesprávnost nebo nezákonnost platebního výměru na úrok z prodlení by mohla spočívat pouze v tom, že např. neměl být vůbec vystaven z důvodu neexistence úroku z prodlení (tj. např. daň byla uhrazena včas), v odlišném počtu dní, za něž byl úrok z prodlení stanoven, popř. v nesprávné době úročení nebo ve špatném výpočtu úroku z prodlení. Těmito vadami však napadené rozhodnutí prvostupňového správce daně netrpí. Nelze tak než konstatovat, že platební výměr na úrok z prodlení č. j. 7381476/15/2006-52523-106689 byl vydán v souladu s daňovým řádem, proto nebyl shledán důvod pro jeho zrušení. Ostatně ani jeho zrušením by nedošlo ke „zrušení“ úroku z prodlení, neboť ten vznikl nezávisle na tomto rozhodnutí a jeho existence je daná zákonem. Námitky prvního žalobního bodu nejsou důvodné.
37. Námitku druhého žalobního bodu, že platební výměr neodpovídá standardům vedení správního spisu, městský soud považuje za irelevantní.
38. Podle § 2 písm. d) zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o archivnictví“) *Pro účely tohoto zákona se rozumí původcem každý, z jehož činnosti dokument vznikl; za dokument vzniklý z činnosti původce se považuje rovněž dokument, který byl původci doručen nebo jinak předán.*

39. Podle § 64 odst. 2 zákona o archivnictví *Doručené dokumenty i dokumenty vytvořené určeným původcem se v den, kdy byly určenému původci doručeny nebo jím vytvořeny, opatří jednoznačným identifikátorem. Jednoznačným identifikátorem se neopatřují určenému původci doručené dokumenty obsahující chybný datový formát nebo počítačový program, které jsou způsobilé přivodit škodu na výpočetní technice určeného původce, a dokumenty nepodléhající evidenci, které určený původce uvede ve svém spisovém řádu. Jednoznačný identifikátor je označení dokumentu zajišťující jeho nezaměnitelnost. Jednoznačný identifikátor musí být s dokumentem spojen. Strukturu a podrobnosti vytváření a nakládání s jednoznačným identifikátorem stanoví prováděcí právní předpis.*
40. Podle 7 odst. 1 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 259/2012 Sb.“) *Jednoznačný identifikátor obsahuje zejména označení veřejnoprávního původce, popřípadě zkratku označení veřejnoprávního původce, a alfanumerický kód. Je-li jako jednoznačný identifikátor užit otisk podacího razítka, popřípadě jiný technologický prostředek obdobného určení jako podací razítko, nemusí obsahovat alfanumerický kód. Jednoznačný identifikátor musí být neoddělitelně spojen s dokumentem, který označuje.*
41. Podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 259/2012 Sb. *Dokument zaevidovaný v elektronickém systému spisové služby nebo v podacím deníku označuje veřejnoprávní původce číslem jednacím. Číslo jednacím obsahuje označení nebo zkratku označení veřejnoprávního původce, pořadové číslo zápisu dokumentu v základní evidenční pomůcce a označení určeného časového období, kterým je zpravidla kalendářní rok, popřípadě označení nebo zkratku označení organizační součásti veřejnoprávního původce nebo jiné znaky charakterizující skutečnosti související s dokumentem. Eviduje-li veřejnoprávní původce dokument ve sběrném archu podle § 12 odst. 3, uvede v čísle jednacím za pořadovým číslem zápisu dokumentu v základní evidenční pomůcce pomlčku nebo lomítko a pořadové číslo zápisu dokumentu ve sběrném archu.*
42. Podle § 16 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 259/2012 Sb. *Veřejnoprávní původce na jím vyhotoveném dokumentu určeném k odeslání dále vyznačí číslo jednacím dokumentu nebo evidenční číslo dokumentu ze samostatné evidence dokumentů.*
43. Podle § 16 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 259/2012 Sb. *Veřejnoprávní původce na jím vyhotoveném dokumentu určeném k odeslání dále vyznačí datum podpisu dokumentu nebo datum, kdy byl dokument vyřízen automatizovaně.*
44. Z této právní úpravy předně vyplývá, že číslo jednacím uvedené na platebním výměru splňuje požadavky zákona o archivnictví, jakož i vyhlášky č. 259/2012 Sb. Ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) a c) vyhlášky č. 259/2012 Sb. odůvodňují, proč má platební výměr číslo jednacím z roku 2015 navzdory tomu, že je datován dnem 6. 1. 2016. Číslo jednacím a datum podpisu jsou dvě zcela odlišné náležitosti úřední písemnosti, které se vzájemně obsahově neovlivňují. Platební výměr byl zjevně vyhotoven již v roce 2015, podepsán byl v následujícím roce 2016, což nemá na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv. Takováto skutečnost není v rozporu se standardy vedení správního spisu, ani ničeho nesvědčí o tvrzené manipulaci se spisem. Ostatně žalobce ani ničím nedokládá, že by takto koncipovaným číslem jednacím platebního výměru byla porušena jeho práva.
45. Žalobce uvedenou námitku neopřel o žádné důkazy, z nichž by bylo možno seznat, že by se správním spisem mělo být jakýmkoli nezákonným způsobem manipulováno. Skutečnosti, že platební výměr ze dne 6. 1. 2016 má přiděleno č. j. 7381476/15/2006-52523-106689, z něhož je zřejmé, že toto číslo mu bylo přiděleno ještě v roce 2015, nic

podstatného nedokazuje. Současně žalobce netvrdí, jakým způsobem tím mělo dojít k porušení jeho práv.

46. K námitce žalobce, že obsah platebního výměru není věrohodný, městský soud konstatuje, že žalobce nespecifikoval v žalobě, v čem konkrétním nemá být platební výměr věrohodný, a to v souvislosti se stanovením jednacího čísla, jak je uvedeno shora. Předně soud musí konstatovat, že vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil jen nekonkrétním odkazem bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz. Musí se jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval popsanou dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby v odkazovaných podáních vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby. Námitky druhého žalobního bodu jsou nedůvodné.
47. *Námitky třetího žalobního bodu*, v němž žalobce namítá nezákonnost doručení platebního výměru a porušení daňových zásad, jelikož úrok z prodlení byl předepsaný dne 31. 10. 2013, zatímco platební výměr ze dne 6. 1. 2016 byl žalobci doručený dne 21. 1. 2016, městský soud rovněž považuje za irelevantní.
48. Podle § 7 odst. 1 daňového řádu *Správce daně postupuje bez zbytečných průtahů.*
49. Podle 252 odst. 2 daňového řádu *Daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti.*
50. Lze uvést, že správce daně ve vydaném platebním výměru zohlednil, že daňové povinnosti na DPH za předmětné zdaňovací období bylo úročeno do dne 29. 1. 2013, tedy do dne úhrady. Tuto skutečnost žalobce ani žalovaný nespoujají, proto se datem úhrady žalobcovy daňové povinnosti soud zabývat rovněž nebude. Den vydání platebního výměru neměl vliv na daňovou povinnost žalobce uhradit úrok z prodlení, jelikož daňová povinnost žalobce na úhradě DPH za 2. Q. 2012 byla splatná ve středu dne 25. 7. 2012. Platebním výměrem byl žalobce pouze vyrozuměn o datu předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností. Ani k této námitce žalobce ničím nedokládá, že by vydáním platebního výměru mu byla porušena jeho práva. Městský soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného, na níž odkazuje, že správce daně pouze platebním výměrem vyrozuměl žalobce o uvedené skutečnosti, žádné porušení daňových zásad, jež by měly vliv na zákonnost rozhodnutí, městský soud neshledal.
51. Městský soud považuje za vhodné zmínit, že správce daně vystavil platební výměr dne 6. 1. 2016, přitom den úhrady daňové povinnosti byl u žalobce dne 29. 1. 2013, což bylo téměř

52. Žalobce namítá, že platební výměr vydaný dne 6. 1. 2016 mu byl doručen dne 21. 1. 2016. K uvedenému městský soud odkazuje na doručenkou ze správního spisu, podle níž platební výměr byl datovou zprávou podán v záhlaví jmenované zástupkyni žalobce v pondělí dne 11. 1. 2016 v 10:29:52 hodin. Do její datové schránky byla datová zpráva dodána dne 11. 1. 2016 v 10:29:53 hodin. Výše jmenovaná zástupkyně žalobce se přihlásila do datové schránky desátý den poté dne 21. 1. 2016 v 10:14:15 hodin. Tímto okamžikem byla datová zpráva doručena. Žádnou nezákonnost v uvedeném postupu městský soud neshledal. Nelze klást žalovanému k tíži, že datovou zprávu shora jmenovaná zástupkyně žalobce převzala až desátý den po odeslání, dne 21. 1. 2016. Taková skutečnost není schopna práva žalobce porušit. Ve věci žádná tvrzená manipulace s finančními prostředky na účtu žalobce zjištěna nebyla. Námitky třetího žalobního bodu jsou též nedůvodné.

53. *Obiter dictum* městský soud považuje za vhodné zmínit, že žalobu o spornou částku 875 Kč zamítl rovněž veden zásadou *de minimis non curat praetor*, znamenající, že věci nepatrného významu nemají být vyřizovány soudy, jak opakovaně aplikuje Ústavní soud, který v usnesení ze dne 8. 1. 2019, sp. zn. I. ÚS 3857/18, uvedl: „*V projednávaném případě považuje Ústavní soud za podstatnou především tu skutečnost, že sporná částka 5.221 Kč je částkou bagatelní. Přístup Ústavního soudu k obdobným sporům je značně zdrženlivý, neboť se v zásadě nepředpokládá, že by bagatelní částka mohla mít v životě stěžovatele tak zásadní význam, že by jí mohlo dojít k zásahu do základních práv a svobod. Ústavní soud opakovaně ve své rozhodovací praxi (např. rozhodnutí ve věcech sp. zn. IV. ÚS 695/01, IV. ÚS 248/01, IV. ÚS 8/01, III. ÚS 405/04, III. ÚS 602/05, III. ÚS 748/07 aj.) dal najevo, že v takových případech je úspěšnost ústavní stížnosti pro její zjevnou neopodstatněnost vyloučena. Opodstatněnost ústavní stížnosti v takové věci přichází v úvahu jen v případech zcela extrémního vybočení ze standardů, jež jsou pro postupy zjišťování skutkového základu sporu a pro jeho právní posouzení esenciální.*“ Uvedenou částku nelze paušálně považovat za bagatelní, je třeba tuto hranici vždy posuzovat individuálně v kontextu intenzity porušení práv žalobce (srov. III. ÚS 4138/18 ze dne 15. 1. 2019). V posuzovaném případě však nemá městský soud pochybnosti o bagatelním významu částky 875 Kč u žalobce, který pronajímá nemovitosti, což městský soud a nemohl přehlédnout u výzvy k poskytnutí informací ze dne 9. 8. 2013, č. j. 4356743/13/2006-05405-109429, jejíž kopii předložila samotná zástupkyně žalobce soudu při jednání. Z této výzvy totiž vyplývá, že žalobce měl v předmětném období uzavřeny smlouvy o pronájmu k nemovitostem v domech čp. X, čp. X, čp. X, čp. X, čp. X, čp. X, čp. X, čp. X, čp. X, vše v kat. úz. Staré Město (Praha) a v domech čp. X a čp. X v kat. úz. Nové Město (Praha), což je majetek v řádu minimálně miliónů korun. Žalobce ani v řízení nenamítal, že by jej žalovaná částka existenčně či jinak omezovala.

54. Obdobnou otázkou se zabýval také Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4 As 71/2013 - 35, uvedl: „*Nejvyšší správní soud je tedy přesvědčen, že je nutné vždy zvážit a vyhodnotit, jak se procesní vada dotkla právní sféry adresáta veřejné správy. Pokud se procesní vada právní sféry adresáta veřejné správy nedotkla, případně se na jeho postavení*

projevila pozitivním způsobem, není důvod takové správní rozhodnutí rušit pro nezákonnost. Zrušit takové správní rozhodnutí by podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu bylo na místě, pokud by zásah do právní sféry adresáta byl negativní, nebyl by následným postupem správního orgánu odstraněn a pokud by negativní zásah dosahoval určité negativní míry. Jinými slovy pokud je zásah do práv velmi nepatrný, Nejvyšší správní soud nevidí důvod pro rušení příslušného rozhodnutí z důvodu jakéhokoli procesního pochybení správního orgánu, a to v souladu se zásadou de minimis non curat praetor (malíčkostmi se soudce nezabývá) - srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2010, č. j. 8 As 56/2009 - 99.“ Lze konstatovat, že stejně jako drobné pochybení ve správním řízení není důvodem pro rušení výsledného rozhodnutí, tak ani drobné pochybení, které nemohlo skutečně zasáhnout veřejná subjektivní práva jednotlivce, nemá být v souladu s rozebíranou zásadou zrušeno. Obdobné závěry přijal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019-35.

55. Na základě shora uvedeného městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný správní orgán, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. května 2020

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu